

εἰς ἡμᾶς καὶ αὐτοὶ οἱ ἄλλως εὐμενεῖς πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Λέοντος Κωνσταντίνου συγγραφεῖς. Ὁ Λέων, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ἀτε ὢν πρεσβύτερος, ἐπωφθλμία, ὡς εἰκός, τὸν Ἀλέξανδρον, ὃν ἡ κοινὴ γνώμη ἀνεγνώριζεν ὡς πορφυρογέννητον, οὐ μὴν ἄλλὰ καὶ ὡς μόνον γνήσιον υἱὸν Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα. Τοῦτο βεβαίως σημαίνουσιν αἱ ὑπεροψίαι τοῦ Λέοντος πρὸς τὸν ἀδελφόν, περὶ ὧν ποιεῖται λόγον ὁ συνεχιστὴς τοῦ Θεοφάνους. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος, καίπερ ὢν καὶ μείνας νόμιμος συνάρχων τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ, δὲν εἶχε τὰς ἀρετὰς ἐκείνας, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ πολλῶ ἀνωτέρου αὐτοῦ Λέοντος, εἰ καὶ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐν τῷ βυζαντιακῷ λαῷ φίλους εὐνοοῦντας αὐτὸν μακλον ἐκείνου ὡς γέννηθέντα βασιλεύοντος ἤδη τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μιχαήλ, εἰς ὃν αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἀνέφερον τὴν γέννησιν τοῦ Λέοντος. Αἱ ἡγεμονικαὶ ἀρεταὶ τοῦ Λέοντος ἐπεσκίασαν τὸν εἰς πότους καὶ κυνηγίαια ἐπιδοθέντα Ἀλέξανδρον, ὃ δὲ πρεσβύτερος ἀδελφός, καὶ χωρὶς νὰ στερήσῃ κατὰ τύπους τῆς βασιλείας τὸν νεώτερον, ἔριψεν αὐτὸν κατ' ὀλίγον εἰς λησμοσύνην. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν Ἀλέξανδρον ἐπιχαρασσόμενον ἐπὶ τῶν νομισμάτων καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Θεσσαλονίκης ὡς συνάρχοντα, κατὰ τύπους τοῦ ἁλ-

χιστον, τοῦ Λέοντος. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἔτος 904, ὅτε ἀνεκαινίσθησαν τὰ τείχη τῆς Θεσσαλονίκης, δὲν εἴμεθα βέβαιοι ἂν ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τύπους συμβασιλεύων ὁ Ἀλέξανδρος. Ἴσως ἔκτοτε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Λέοντος ἡ ἀφάνειξ τοῦ Ἀλεξάνδρου προέβη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ τολμήσῃ ὁ Λέων καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν νομισμάτων νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ. Διότι τοῦτο νομίζω πιθανώτατος, εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Λέοντος νὰ ποδώσωμεν τὴν χάραξιν τῶν νομισμάτων ἐκείνων, ἐφ' ὧν μόνος τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτωρ παρουσιάζεται ὁ Λέων. Κατ' ὀλίγον δὲ, συνεργούσης καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ιστοριογράφων τῆς αὐλῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Λέοντος, τοῦ Κωνσταντίνου, ψευδοῦς παραστάσεως τῶν πραγμάτων, διεστράφη τελείως ἡ ἀλήθεια. Οὕτω δὲ παριστάνεται ὑπὸ πάντων, πλὴν τοῦ Ζωναρᾶ, ὁ Ἀλέξανδρος τὸ πρῶτον παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἐπιθανάτου Λέοντος ἀναλαμβάνων ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνήθου Κωνσταντίνου τὴν βασιλείαν, ἢ ἄλλως μόνον ἐπὶ δεκατρεῖς μῆνας κατέσχεν, ἀπὸ τῆς 12 Μαΐου τοῦ 912 μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου τοῦ 913, θανὼν ἐξ ἀποπληξίας μετ' ἄκρατον πολυφαγίαν καὶ πολυποσίαν ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν τεσσαράκοντα καὶ ἑνός.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Ἡ ΛΥΓΕΡΗ

Συνήχητα· ἴδε σ. 292

Γ'.

Οἱ πανηγυρισταὶ

Ἡ οἰκία τοῦ Παντελῆ Καινούριου ἦτο πλινθόκτιστος, μετρίου ὕψους καὶ ἀναλόγου πλάτους, μὲ αὐτὴν ἀπεριποίητον κ' ἓνα ἀχυρῶνα ὀπισθεν μὲ ξύλινον ἐξώστην πρὸς τὸν δρόμον εἰς τὸν ὑποϊονέφερε κλιμαξὶ χονδροειδῆς, ἔχουσα βαθυμίδας ἐκ κένδρου πεπαλαιωμένας καὶ ἀνωμάλους. Ἐὰ κονιάματα τῶν τοίχων ἦσαν ἀλλοῦ κρημνισμένα καὶ ἀλλοῦ ἐξοιδημένα ὑπὸ τῶν βροχῶν, ὡς ἐμβαλόμενα λευκὰ καὶ γαιώδη ἐναλλάξ, κί γωνίαι καταφαγωμέναι, οἱ στύλοι τοῦ ἐξώστου καὶ τὰ διαζώματα καὶ τὸ πάτωμα σητόδροστα ἡμίθραυστα ἢ ἐπικλινῆ. Κατ' ἀντιθεσιν ὅμως τὰ παραθύρα καὶ αἱ θύραι ἦσαν χυλονοθαμμένα, τὸ ἐσωτερικὸν ἐπιμελημένον, τὸ πάτωμα καθαρὸν, παντοῦ δὲ παρετάσσοντο ἐντὸς δοχείων πετρελαίου, ἡμίθραυστων ὑδριῶν, σκωριασμένων τυροβολίων καὶ ξυλινῶν χονδροειδῶν κιβωτίων παντοδαπὰ ἄνθη, πλούσια τὸ χρῶμα καὶ τὴν χάριν. Ἐδῶ ἐδέσποζεν ὁ βασιλικὸς ὕψ' ὄλας αὐτοῦ τὰς μορφάς, ἀπὸ τοῦ ἀγαπημένου σγουροῦ μέχρι τοῦ πλατοφύλλου, τοῦ ἐκπληττοντος μᾶλλον διὰ τοῦ μεγαλείου παρὰ διὰ τῆς εὐωδίας του· ἐκεῖ τὰ γα-

ρύφαλα εἰς στοίβας κοκκίνας ἢ χιονώδεις ἄλλοῦ ἢ ἀρμπυρόριζα, ὁ ἠδύσμος καὶ ἡ μαντζουράνα εἰς σμαραγδοῦντα καὶ εὐωδιαζοντα στρώματα. Κάτω τῶν παραθύρων ἐκρέμαντο εἰς ἀφθότους καὶ μακρὰς πλεξίδας χαλκοπρασίνους ὁ ἀμάραντος καὶ παραπλευρῶς τὸ μεταξάκι ἀντετίθετο καλλιτεχνικώτατα μὲ τὴν θριαμβευτικὴν κατέρυθρον ὄψιν του· εἰς τὰς γωνίας τοῦ ἐξώστου τὸ κρούσταλλον, περιβάλλον νανοφυεῖς κλώνους μὲ τὴν λευκαυγῆ μάζαν του μόλις ἐφαίνετο καθὼς καὶ γεράνι· τὸ βρωμόχορτον ἐπεδείκνυε τὰ χνοώδη φύλλα του μεταξὺ τῶν πλοκάμων τοῦ κισσοῦ, ὅστις ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτωθεν, περιέβαλλε τὸ περίστυλον τοῦ ἐξώστου καὶ ἀνερριχάτο ἀφθονος ἐπὶ τῆς στέγης. Οὕτω ἡ γηραλαία ὄψις τῆς οἰκίας ἐφαιδρύνετο· ἐμετρίαζετο ἡ σοβαρὰ καὶ τεθλιμμένη ἐκείνη ἐκφρασις, κ' ἀπαντωμένη εἰς τὰ πεπαλαιωμένα κτίρια ἢ ἐνόμιζε τις ὅτι ἐπίτηδες ἐγκατελείφη οὕτω ὑπὸ καλλιτέχου ἐνοίκου. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς ἰδέας τῶν χωρικῶν ἢ φιλόκαλος ἢ μὴ διακόσμησις μιᾶς οἰκίας φανερώνει τὰ μέλη καὶ τὰς διαθέσεις τῶν ἐνοίκων τῆς, καθὼς καὶ ὁ κατὰ τὴν ὄραν τοῦ γεύματος θόρυβος τὴν οἰκονομικὴν τῶν καταστάσεων, ὁ Παντελῆς Και-

νούριος ἐμαρτυρεῖτο ἀπ' αὐτὰ ὅτι εἶχε πολλὰς θυγατέρας.

Ὅχι καὶ πολλὰς θεέ μου! Πέντε μόνον θυγατέρας εἶχεν ὁ παλαιὸς τροφοδότης τῆς κωμοπόλεως ἐκτὸς τῆς Βασιλικῆς, ἥτις νεμομένη τὰ πρωτοτόκια ἔλειπεν ἡδὲ εἰς τὴν πανηγυριν μετὰ τῆς Φρόσως. Ἀλλὰ καὶ αἱ πέντε αὐταί, κεκτημένα τὰ καλλίστα καὶ μόνα σχεδὸν προτερήματα, τοῦ ἀνδρογύνου Καινούριου, τὴν ἀκατάσχετον δηλαδὴ φλυαρίαν τῆς μητρὸς καὶ τὴν ἐλαφρότητα καὶ ἀμερηνησίαν τοῦ πατρὸς, ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἀνστατώσωσι τὴν οἰκίαν καὶ ὅλην τὴν γειτονίαν. Καὶ τὴν ἀνεστάτου καθ' ἡμέραν μὲ τοὺς γέλωτας καὶ τὰ τραγούδια των, τὰς συναναστροφὰς μετ' ἄλλων ὁμηλικῶν κορασίων καὶ τοὺς χοροὺς των.

Σήμερον ὅμως ἐγένετο ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ πανηγυρικώτερος θορύβος ἐν τῇ γηραιᾷ οἰκίᾳ. Ἦτο ἑορτὴ μεγάλη, πανηγυρικὴ ἑορτὴ τοῦ τροπαιοφόρου Στρατηλάτου καὶ εἰς τὰ χωρία αἱ τοιαῦται ἡμέραι δὲν παρέρχονται ἀπαράτρητοι. Οἱ χωρικοὶ, κύπτοντες καθ' ἡμέραν εἰς τὰς βαρείας ἐργασίας των, θεωροῦν αὐτὰς ὡς ὀκταεὶς ἐπιθυμητὰς μεταξύ τοῦ καταθλιπτικοῦ διαστήματος τοῦ ἔτους, κατὰ τὰ ὑποίας πρέπει νὰ ἐνθυμηθοῦν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀνθρωπίνην των ὑπόστασιν καὶ τὸν ζωὴν, ἀλλ' ἀληθῆ προορισμόν των! Ἐνῶ λοιπὸν οἱ ἄνδρες τρέπονται εἰς τὴν μέθην καὶ τὴν εὐφροσύνην, αἱ γυναῖκες καὶ πρὸ πάντων αἱ νεάνιδες συναντῶμεναι καθ' ὁμίλους εἰς τὰς οἰκίας δίδονται εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια, ὑμνοῦσαι τὸν ἔρωτα καὶ τὸν οἰκιακὸν βίον. Οὕτω αἱ θυγατέρες τοῦ Καινούριου, ἀπὸ τῆς παραμονῆς καλέσασαι τὰς φίλας καὶ τοὺς γείτονας συνεκρότου ἤδη πολυθόρυβον συναγωγὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς πολλὰ λυγεραὶ, εὐμορφοὶ καὶ ἄσχημοὶ ἀναμῆξ, μὲ ἀπροσποίητον ἀφέλειαν καὶ χαρὴν συμπεπλεγμένα, ἠκολούθουν διὰ τοῦ βήματος καὶ τῆς φωνῆς τὸν ἦχον νεφίου, τὸ ὁποῖον ἐπαίζεν ἐρρυθμῶς στοργυλοπρόσωπος καὶ ῥαδινὴ χωρική. Εἰς τὰς ἄκρας ἐπὶ ὄγκωδῶν κιθωτίων τὰ ὁποῖα σχεδὸν γενικῶς εἰς τὰς χωρικὰς οἰκίας ἐπέχουν τόπον ἐδρῶν, αἱ μεσόκοποι καὶ αἱ γραικαὶ συνώδευον εἰς τὸ τραγούδι τὰς λυγεράς καὶ παρηκολούθουν μὲ ἐξεταστικὸν καὶ πεπειραμένον βλέμμα κριτοῦ τὸν χορὸν, τὰ βεργολυγίσματα καὶ τοὺς ἀκκισμοὺς των, ἀναπολοῦσαι μετὰ τινος βαρυθυμίας ἄλλην ἰδικὴν των ἐποχὴν, τοὺς χοροὺς καὶ τοὺς θριάμβους των. Μεταξὺ αὐτῶν παρεκάθητο καὶ μητέρες τῶν χορευουσῶν, αἱ ὁποῖαι προσεῖχον εἰς τὰ κινήματα τῶν θυγατέρων των καὶ διώρθουν τὰς παρατηρουμένας ἐλλείψεις, ἐνδιαφερόμεναι μεγάλως διὰ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ χοροῦ. . . . Οὔτε τὰ παιδιά ἔλειπον, ἀλλ' ἐπλήρουν θορύβου καὶ φωνῶν τὴν

οἰκίαν, ἄλλα κυλιόμενα ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν χορευουσῶν καὶ φλυαροῦντα, ἄλλα κλαίοντα ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν μητέρων των. Καὶ ὅμως ὅλου τούτου τοῦ θορύβου ὑπερεῖχεν ἡ φωνὴ τῶν λυγερῶν, εὐήχος, ἀρμονικὴ, μιγνυμένη πρὸς τοὺς δούπους τοῦ νεφίου καὶ τοὺς ἀργυροὺς ἤχους τῶν κροτάλων, εἰς ἓν ὅλον μεθυστικὸν κελᾶδημα. . . .

— Ἐ, νὰ ποῦ σὰς τὴν ἔφερα! . . .

Ἡ ὑψηλὴ Ζαχάρω ἐφάνη αἴφνης εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, σύρουσα ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐν θριάμβῳ τὴν Ἀνθὴν. Ἡ λυγερὴ ἤθελε νὰ σταθῆ νὰ χαιρετίσῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ν' ἀσπασθῆ τὰς φίλας τῆς καὶ ν' ἀναπνεύσῃ τέλος ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀλλ' ἡ σύντροφός τῆς δὲν τὴν ἀφίνε καθόλου. Παρεκίνει, σχεδὸν ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὴν νὰ πιασθῆ εἰς τὸν χορὸν καὶ συγχρόνως ἔλεγεν εἰς τὰς ἄλλας κορασιάδας.

— Δὲν ξέρετε τί τραβῆξα, ὡς ποὺ νὰ τὴν καταφέρω! . . .

— Μπά, καλότυχη! . . . γιατί;

— Δὲν ἤξέρω πῶς εἶμ' ἔτσι! δὲν εἶμαι καλά! ἀπήντησεν ἡ Ἀνθὴ μετὰ νωχελείας.

Καὶ τῷ ὄντι δὲν ἦτο καλά ἡ λυγερὴ. Ἡσθάνετο ἀδυναμίαν, φρικώδη ἀδυναμίαν καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἅμα ἐκινεῖτο ὀλίγον ἐκουράζοντο οἱ πόδες τῆς, ὡς νὰ ἠγέρθη μόλις ἀπὸ ἀσθενείας. Ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν εἶχεν ὑπερμέτρως τεθλιμμένην ἡ κόρη, ὡσεὶ ἐν ἀσφυκτικῇ καταστάσει καὶ τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν καὶ τὴν ὄψιν πάρηλλαγμένην. Μετὰ τὴν παραχρῆν τῆς χθὲς, ἣν ὑπέστη ἐκ τῶν λόγων τῆς Κυρᾶς Παγῶνας, ἤλθον τὰ σημερινὰ καὶ τὴν κατέβαλον. Ἐκτὸς τῆς πανηγύρεως καὶ τῶν θεαμάτων τῆς, τὰ ὁποῖα θ' ἀπελάμβανεν ἂν ἐπορευέτο εἰς κείναι προσεδόκα καὶ κατὰ καλλίτερον. Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀναγγεῖλλη εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἐπορευέτο εἰς τὴν πανηγυριν μετὰ τῶν φίλων του, ὅτι θὰ ἐπηλάλει μάλιστα καὶ τὴν κουλοῦραν καὶ ἡ Ἀνθὴ ἐλογάζριζε νὰ τὸν ἀπολαύσῃ ἐκεῖ, μέσῳ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ θορύβου, ὅπου οὐδεὶς προσέχει τί κάμνει ὁ ἄλλος, μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῆς μητρὸς τῆς νὰ συνωστισθῆ πλησίον του ἐν τῇ κυματούσῃ φορᾷ τῆς λιτανείας, νὰ τῷ προσμειδιάσῃ ἐκ τοῦ συνεγγυς καὶ ν' ἀκούσῃ ἓνα του λόγον ἀγάπης ἀπ' ἐκείνους τοὺς ὁποῖους μόνος αὐτὸς γνωρίζει νὰ προσφέρῃ μὲ τόσην γλύκα καὶ νὰ τὸν καμαρώσῃ τέλος ἐπὶ τοῦ μαύρου του, διαπρέποντα μετὰ τῶν λοιπῶν παλληκαρίων. Ἀλλ' ὁ Νικολὸς παρουσιασθεὶς αἴφνης ἐμπρὸς διέλυσε καὶ αὐτὴν τῆς τὴν προσδοκίαν. Α! πάρα πολὺ σκανδαλωδῶς ἤρχισε ν' ἀναμιγνύηται εἰς τὴν ζωὴν τῆς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

Καὶ ἡ λυγερὴ ἀπὸ ὄρκου εἰς ὄραν ἐμόρφου μεγαλειτέραν ἀποστροφὴν κατὰ τοῦ Νικολοῦ, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, μὲ τὴν ὑποψίαν ἐκείνην τῆς

χωρικῆς, μήπως ἀμαρτάνει ἐν ἀγνοίᾳ της, ἀνεθεμάτιζε τὴν ὄραν καθ' ἣν εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, ὃ ὁποῖος ἔφερεν αὐτὸν πρὸς τὴν κωμόπολιν. Ἐδοκίμασε νὰ ἀσχοληθῆ εἰς διευθέτησιν τῆς οἰκίας ἀλλ' οὔτε τὸ σῶμα οὔτε τὸ πνεῦμα εἶχε πρόθυμον εἰς τοῦτο. Ὅλα τῆς ἔπταιον γύρω, ὅλα τὴν ἐτάρασσον, καὶ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἐνδύματά της καὶ τὰ παῖδια ἀπομεμακρυσμένης συγγενοῦς της. ἔλθόντα ἐκεῖ διὰ φιλευμα, ὅπως τὰ εἶχε συνειθίσῃ, καὶ τὰ κλωσσοπούλια, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν χαριτωμένων σκιρτημάτων των ἀνερχόμενα τὴν κλίμακα, ἀπέσπων ἀφθόνους ἄλλοτε τοὺς γέλωτάς της. Τώρα ἔδειρε τὰ παῖδια, ἐδίωξε μὲ φωνάς καὶ κατάρας τὰ κλωσσοπούλια, ἔσχισε τὸ φόρεμά της ἐλκυσάσα αὐτὸ ἀποτόμως ἀπὸ τινος καρφίου ὅπου συνελήφθη, καὶ ἔρριπτεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ ἐπιπλα, ἐνῶ τὰ διηυθέτει. Ἡ μήτηρ της ἤτις τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός ἐπισταμένως, κἄτι μαντεύουσα, ἠπόρει δι' αὐτὰ ὅλα καὶ τῆς ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ μαλακὸν τρόπον:

— Τ' ἔπαθες, θυγατέρα· μὲ τὴν κακὴ σου εἴσαι σήμερα;

— Μὲ τὴν κακὴν μου καὶ μὲ τὴν ψυχρὴ μου! ἀπῆντα ἀποτόμως ἡ Ἄνθῃ.

Τὴν μεσημβρίαν δὲν ἐκάθισεν εἰς τὸ γεῦμα. Οἱ γέροντες γονεῖς, οἵτινες ὡς μονάκριβὴν ἐπεριποιούντο αὐτὴν περισσότερο κ' ἐταράσσοντο εἰς τὴν παραμικρὰν κακοδιαθεσίαν της, ἐκάλεσαν αὐτὴν ἐπανειλημμένως νὰ φαγῇ. Ὑποθέτοντες ὅτι ἡ δυσθυμία της ἐκείνη προήρχετο ἐκ μετανοίας διότι δὲν ἐπορεύθη εἰς τὴν πανηγυριν, ὑπέσχοντο εἰς αὐτὴν νὰ πορευθοῦν μίαν ἄλλην ἡμέραν ὅλοι, νὰ καλέσουν καὶ ἄλλας οἰκογενεῖας φιλικὰς, νὰ ψῆσουν ἀρίνα καὶ νὰ διασκεδάσουν ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐλαιὰς τῆς Μονῆς. Ὁ Κύρ Παναγιώτης μάλιστα ὑπέσχετο νὰ φέρῃ καὶ τὰ τύμπανα ἀπὸ τὸ Τραγανὸ καὶ νὰ χορεύσῃ ἐμπρὸς χάριν τῆς Ἄνθῆς του. Ἄλλ' ἡ λυγερὴ ἔμεινεν ἀμετάπειστος. Προσεποιήθη κόπωση, κεφαλαλγίαν, καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἤξευρε τί προσεποιήθη καὶ ἔμεινεν ἔξω εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὡς χήρα κλαίουσα τὴν Μοῖραν της.

Τὸ ἀπόγευμα ἦλθεν ἡ Ζαχάρω καὶ ἤθελε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν χορόν. Ἡ Ἄνθῃ ἠρνεῖτο ἐπιμόμως· δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ὑπάγῃ ὁ χορὸς καὶ ἡ συναναστροφή θέλουν ὄρεξιν καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε καθόλου, μὰ καθόλου! οὔτε ν' ἀνοιξῇ τὸ στόμα της. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζαχάρω ἐπέμενε παρακαλοῦσα. Τὴν ὄρεξιν θὰ τὴν κάμῃ ἐκεῖ, ἅμα ἴδῃ τὰς ἄλλας νὰ χορεύουν καὶ ἀκούσῃ νῆφι νὰ βροῦντᾶ καὶ νὰ κελადῇ ὡς ἔμψυχον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Χαραλάμπαινας, τῆς ἐξόχου κυμβαλιστρίας. Πόσοι κἄθηνται εἰς τὸ τραπέζι δίχως ὄρεξιν καὶ ὁμως ἅμα ἰδοῦν τὰ

φαγητὰ τρώγουν! . . . Ἐπειτα νὰ ξεδώσῃ, ἂν ἔχῃ τίποτε νὰ τὸ ρίψῃ ἔξω . . . Ἡ λυγερὴ ἐν τούτοις ἰσχυρίζετο ὅτι ἅμα εἶνε βαμμένη ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου χιλία νὰ κάμῃ τοῦ κακοῦ πηγαίνουν. Μὰ πάλιν τί θὰ κάμῃ νὰ κλεισθῇ ἐκεῖ; ἀντέτεινεν ἡ Ζαχάρω. Ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Καινούριου θὰ ἔβλεπε τοῦλάχιστον τοὺς πανηγυριστάς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἰδικῆς της οἰκίας τί θὰ ἔβλεπε; Ἡ ἀγορὰ εἰς τὴν ὁποίαν βλέπει αὐτὴ θὰ εἶνε ἐρήμη σήμερον· ὁ κόσμος εἶνε ἔξω, εἰς τὰς γειτονίας . . .

Ἦτο ἀγαθὴ κόρη ἡ Ζαχάρω κ' ἐπέμενε νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν τῆς φίλης της. Παρίστανε ὡς ὅπως ἔκτακτον τὸ θέαμα τῶν πανηγυριστῶν, ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κωμόπολιν, ἄλλοι ἐξηνητλημένοι, χαλαρῶς κρατούντες τὰ ἦνια τῶν ἵππων των καὶ κύπτοντες τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν ἐκ τοῦ πότου καὶ τοῦ δρόμου, ἄλλοι ἐξημμένοι καὶ ἀρειμάνιοι, ἐπιδεικνύοντες τὸν στολισμὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν των . . .

^{Ἐπειτὰ συνέχισεν}

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ (Longfellow)

^{Γρωγιὸν Δροσίνην.}

Εἶνε κάποιος θεριστής — Χάρος τὸνομά του·
Μὲ δροσιὰν κοφτερὸ ἴδω κ' ἐκεῖ γυρίζει,
Καὶ θερίζει τὰ σπαρτὰ, καὶ τὰ στρώνει κάτω,
Καὶ μ' αὐτὰ καὶ λούλουδα ποῦ καὶ ποῦ θερίζει.

• — Γιατί ὄχι κ' ὠμορφα λουλουδάκια, » κρᾶζει.
• Γιατί στάχθα μοναχά, στάχθα μὲ τὰ γένεια!
Κι' ἂν μ' ἀρέσῃ ἡ χάρι τους, τάχα τί πειράζει;
• Ὅλα πίσω θὰ δοθοῦν, κ' ἄς μὴν ἔχουν ἔννοια. •

Καὶ τὰ γλυκοκύτταξε μὲ βρογμένα μάτια·
Φίλησε τὰ φύλλα τους τὰ μισογυρμένα,
Καὶ μ' εὐλάβεια τὰδεσε μέσα ἔς τὰ δεμάτια·
• Ὅλα γιὰ τὸν Οὐρανὸ ἦτανε γραμμένα.

« — Τρυφερά μου λούλουδα, ὁ Θεὸς σᾶς θέλει,
Βλέποντάς τα ἔλεγε, καὶ χαμογελοῦσε·
• Ὁ Θεὸς σᾶς ἀγαπᾷ, τρυφεροὶ μου ἀγγέλοι,
Γιατί ἐδῶ κ' αὐτὸς παιδιὸν σὺν ἐσᾶς ἐξοῦσε. •

« Ὡς τὰ λαμπρὰ καὶ δροσερὰ περιβόλια ἐπάνω
Σᾶς ξαναφυτεύω ἐγὼ, καὶ νὰ μὴ λυπᾶστε·
Μὲ νεροῦ ἀθάνατου στάλας θὰ σᾶς ῥάνω
Καὶ στολίδια ὅλα σᾶς τῶν ἀγίων θᾶστε. •

Καὶ ἡ μάννα, μὲ πολλὰ πίκρα καὶ μεγάλην,
Δίνει τ' ἀκριβώτερα μοσχολούλουδά της.
• Ἠξερ' ἡ κακόμοιμη πῶς θὰ ταῦσῃ πάλι
• Ὡς τὰ οὐράνια, κ' ἐσφίξε τὴ φτωχὴ καρδιά της.

Δὲν ἦταν ὀργὴ Θεοῦ καὶ κατάρα — ὄχι,
Ποῦφερε τὸ θεριστὴ τὴν ἡμέρα ἐκείνην.
Νὰ μαζώνῃ λούλουδα, ὠρισμένο τῶχει,
• Ἀπ' τὴ γῆ, καὶ τοῦ Θεοῦ πάλι νὰ τὰ δίνην.

ΑΓΓΙΩΝ Εὐσταθίου